

Sigrid Schönfelder:

**Pozdní prozření
(str. 294-298)**

**Atomový kryt v zahrádkářské kolonii a
vzkazy indiánů kmene Hopi**

Poté, co byla odstraněna bujná vegetace, dostal se na světlo opět můj soukromý protiatomový kryt. Byl postaven v roce 1976.

Tenkrát mi bylo 20 let a mluvila jsem ve své rodině a kam až sahal můj skromný akční rádius a kde jsem nalézala posluchače, o nebezpečí takzvaného využití jaderné energie pro mírové účely.

Snažila jsem se ve svém prostředí každého přesvědčovat o tom, že jaderná elektrárna Zwentendorf by neměla být uvedena do provozu.

Tenkrát zedničili můj strýc, náš soused z vedlejší zahrádky, na základech zahradního domku mé matky. Přitom ho napadlo, že by mohl v zahrádkářské kolonii umístit, resp. zanechat protiatomový kryt.

Proto byl na betonový kryt drenážní šachty umístěn nápis „ATOM“. Nevím, zda můj veselý sociálnědemokratický strýc vyhověl nevyslovenému fantazírování mé rodiny, ze které pocházím, ve kterém jsem se měla se

Sigrid Schönfelder:

Späte Einsicht (S. 294-298)

**Der Atombunker im Schrebergarten
und die Botschaften der Hopi-
Indianer**

Nachdem die darüber gewachsene Vegetation entfernt worden war, wurde mein persönlicher Atombunker nach Jahren wieder sichtbar. 1976 wurde er gebaut. Ich war damals 20 Jahre alt und sprach in meiner Familie, und soweit mein bescheidener Aktionsradius reichte und ich Zuhörerschaft fand, über Gefährlichkeit der so genannten friedlichen Kernenergienutzung.

Ich war bemüht, in meinem Lebensumfeld jedes Gegenüber davon zu überzeugen, dass das AKW Zwentendorf nicht in Betrieb gehen dürfe. Damals mauerte mein Onkel und Gartennachbar am Fundament des Gartenhauses meiner Mutter. Dabei kam ihm die Idee, im Schrebergarten einen Atombunker unterzubringen bzw. zu hinterlassen.

Somit erhielt der Betondeckel eines Drainageschachtes die Überschrift „ATOM“. Ich weiß nicht, ob mein lustiger sozialdemokratischer Onkel einer unausgesprochenen Phantasie

všemi svými argumenty propadnout do země, nebo zda si on tenkrát pohrával s tím, jaké by to bylo, kdyby měl člověk vlastní protiatomový kryt.

Domky v zahrádkářské kolonii se přeci obvykle staví jako malé kopie velkých venkovských domů se vším, co k tomu patří.

Významní protiatomoví aktivisté v zemi vyprávějí nyní své zwentendorfské příběhy, to byl důvod, proč jsem také já otevřela víko svého osobního protiatomového krytu.

Jako první se objeví můj dlouholetý nejlepší přítel Adi Struppi s kytarou.

Oba jsme vyrůstali ve stejném sídlišti a vydávali se společně hledat nové cesty.

On s kytarou a já s kamerou.

Tyto nové cesty nás zavedly na koncert souboru „Schmetterlinge“ (Motýli), do štýrskohradeckého klubu „Club Links“ a do bytového společenství v Humboldtově ulici, jehož obyvatelé měli ovlivnit můj život až do dnešních dnů.

meiner Herkunftsfamilie Folge leistete, in der ich mit all meinen Reden in die Erde hinunter hätte verschwinden sollen, oder ob er damals damit spielte, wie das wohl wäre, wenn man einen eigenen Atombunker hätte.

Schrebergartenhäuschen werden ja üblicherweise als kleine Abbilder großer Landhäuser mit allem, was dazugehört, gebaut.

Bedeutende Anti-AKW-Aktivisten des Landes erzählen nun ihre Zwentendorf-Geschichten, ein Anstoß, warum auch ich den Deckel meines persönlichen Atombunkers geöffnet habe. Als erster kommt mein langjähriger bester Freund Adi Struppi mit der Gitarre zum Vorschein.

Wir beide sind in derselben Wohnsiedlung aufgewachsen und haben uns gemeinsam auf die Suche nach neuen Wegen gemacht. Er mit der Gitarre und ich mit der Fotokamera.

Die neuen Wege führten uns zu einem Konzert der „Schmetterlinge“, in den Grazer „Club Links“ und in eine Wohngemeinschaft in der Humboldtstraße, deren Bewohner mein Leben bis heute beeinflussen sollten. Einer von ihnen hatte langes, fast schwarzes Haar, und hätte Karl Stocker

Jeden z nich měl dlouhé skoro černé vlasy, a kdyby Karl Stocker nenosil brýle, mohl být podle toho, co jsem pociťovala, celkem také považován za mladého (indiánského) náčelník.

Tíhla jsem stále více k mladým lidem, kteří projevovali nedůvěru ke kapitalismu.

Muzikanti Kurt Winterstein a Harald Huscava přišli do Štýrského Hradce.

Brzo nás bylo mnoho mladých lidí, kteří byli v opozici a propojovali jsme se po celé zemi.

Sice jsme tak úplně nevěděli, co vlastně chceme, byli si však přesně vědomi toho, co nechceme: jadernou elektrárnu v Zwentendorfu a ani další v St. Pantaleonu!

Rakouské autority neměly mít právo zruinovat naši zemi trvale kvůli pochybné spotřebě energie!

Zkostnatělé staré struktury neměly určovat naši budoucnost.

Chtěli jsme najít nové povědomí o životě. V tom jsme měli jasno.

Přátelství, která jsem tenkrát navázala, trvají dodnes.

Dospělí, kteří mají zodpovědnost a mladiství hrdinové - stáli jsme těsně u sebe.

keine Brille getragen, so wäre er für meine Empfindungen durchaus auch als junger (indianischer) Häuptling anzusehen gewesen.

Ich fand zu immer mehr jungen Menschen, die misstrauisch gegenüber dem Kapitalismus geworden waren. Die Musiker Kurt Winterstein und Harald Huscava kamen nach Graz. Bald waren wir viele junge Menschen im Widerstand und wir vernetzten uns landesweit. Wir wussten zwar nicht so recht, was wir genau wollten, wussten aber mit Sicherheit genau, was wir nicht wollten: das Kernkraftwerk in Zwentendorf und ein weiteres in St. Pantaleon!

Österreichs Autoritäten sollten nicht das Recht haben dürfen, unser Land nachhaltig für fragwürdigen Energiekonsum zu ruinieren! Verkrustete alte Strukturen sollten nicht unsere Zukunft bestimmen. Wir wollten zu einem neuen Lebensbewusstsein finden. Soviel war klar.

Freundschaften, die ich damals geschlossen habe, verbinden auch heute. Verantwortung tragende Erwachsene und jugendliche Heißsporne, wir standen eng zueinander.

Měli jsme společný cíl. V nekonečných debatách se za účasti aktivistů obou pohlaví z různých politických stran poprvé podařilo vytvořit souhlasné stanovisko.

Bylo to možné, žít přímo v demokracii a dosáhnout společný cíl.

Až teprve mnohem později jsem pochopila, jak neobvyklá je možnost, vyhrát boj proti takovému monstru jakým je atomová energie.

Dostavěnou a palivovými články osazenou jadernou elektrárnu neuvést do provozu, tím dalo Rakousko příklad celému světu.

Nyní jsem se po mnoha letech v tomtéž sídlišti, odkud jsem se kdysi odstěhovala, s cílem dobýt velký daleký svět, stala dědičkou malé zahrádky své matky.

Dá mi to moc práce, abych o dědictví ekozahradnice pečovala podobně úspěšně dál.

Když je všechn plevel vytrhán, půda nakypřena, růstu rostlin věnován obdiv a dodána dostatečná závlaha, může se duše zahradnice v kolonii třepat radostí a s bolestmi v kříži snít o lepším světě.

Wir hatten ein gemeinsames Ziel. In unendlichen Gesprächen fand unter AktivistInnen verschiedener politischer Richtungen erstmals gemeinsam Konsensbildung statt.

Es war möglich, Demokratie unmittelbar zu leben und das gemeinsame Ziel zu erreichen.

Viel später habe ich erst verstanden, wie ungewöhnlich es ist, einen Kampf gegen das Monster Atomenergie gewinnen zu können. Ein fertig gebautes und mit Brennstäben bestücktes AKW nicht in Betrieb genommen zu haben, damit ist Österreich beispielgebend für die Welt!

Nun bin ich nach vielen Jahren in derselben Wohnsiedlung, von der ich einst aufbrach, um mir die große weite Welt zu erobern, zur Erbin des kleinen Gartens meiner Mutter geworden. Ich habe sehr damit zu tun, das Erbe einer Biogärtnerin mit grünem Daumen weiter zu pflegen.

Wenn alles Unkraut gezupft, die Erde gelockert, der Pflanzenwuchs bewundert und ausreichend gegossen wurde, kann die Schrebergärtnerin mit der Seele baumeln und mit Kreuzweh von einer besseren Welt träumen.

Někdy o tichých letních večerech vyvolávalo poletování světlušek dojem fantastických obrazů.

Pak také může docházet k tomu, že se dokonce nejstarší příslušníci kmene Hopi (Hoe-pee znamená v překladu „Mírumilovní lidé“) usadí na mé zahradní louce, aby vykouřili dýmku míru.

Slovo „Hopi“ znamená mír. Říkají „Neprobudíš hadí sílu Země“.

Co to má znamenat? Před staletími se Hopiové vydali hledat ono zvláštní místo, které podle kmenového proroctví se mělo stát jejich budoucím sídlem.

Toto místo našli posléze po dlouhém putování na coloradských náhorních plošinách a obývali ho velmi dlouhou dobu.

A prohlásili ho s konečnou platností vyvoleným domovem jejich národa. Na kamenné desce vyobrazili cestu lidstva podle svých tradovaných proroctví.

„Tato proroctví se musí splnit, aby cesta celého lidstva mohla pokračovat“, říkají.

Úkol Hopiů v jejich dlouho hledaném sídle nespočíval v ničem menším než zde ochránit celou Zemi!“

Manchmal, an lauschigen Sommerabenden, schweben Glühwürmchen durch die Lüfte und regen dazu an, phantastische Bilder erscheinen zu lassen. So kann es dann auch geschehen, dass sich gar die Stammesältesten der Hopi-Indianer auf meiner Gartenwiese niederlassen, um die Friedenspfeife zu rauchen. Das Wort „Hopi“ bedeutet Friede. „Du sollst die Schlangenkraft der Erde nicht wecken“, sagen sie.

Was soll das bedeuten? Vor Jahrhunderten begannen die Hopi sich auf die Suche nach jenem besonderen Platz zu machen, der laut alter Stammesprophezeiung ihre künftige Wohnstätte werden sollte. Sie fanden diesen Platz nach langen Wegen schlussendlich auf den Colorado-Hochebenen. Für sehr lange Zeit bewohnten sie diesen Platz.

Und sie erklärten ihn zum endgültig gewählten Zuhause ihres Volkes. Auf einer Steintafel hatten sie den Weg der Menschheit nach ihren überlieferten Prophezeiungen abgebildet.

„Diese Prophezeiungen müssen sich erfüllen können, damit die Reise der gesamten Menschheit weitergehen kann“, sagen sie. Die Aufgabe der Hopi an ihrem lang gesuchten Wohnplatz

Až do nedávné doby byli naprosto neznámý matriarchálně organizovaný národ Pueblanů (výraz používaný k označení společenství původních i současných amerických indiánů na jihozápadě USA). Když jsem v knize o Hopiech („Buch der Hopi“) od Franze Waterse poprvé četla o jejich existenci, nemohli již neznámí a nemajetní Hopiové Zemi nadále ochraňovat: v zemi Hopiů se nacházela v hlubině obrovská ložiska uranu.

Až do tohoto objevu byla země Hopiů pro Ameriku naprosto nezajímavá a považovaná za neužitečnou pustinu, která byla bez nároku na vlastnictví přenechána Indiánům.

V roce 1950 našel jeden indiánský pastevec ovcí v Grants v Novém Mexiku zvláštní kámen, takzvaný „yellowcake“ („žlutý koláč“).

Tento pasák ovcí nebyl bohužel žádný Hopi, nýbrž příslušník jiného chudého indiánského kmene, který spíše neváhal, od bílých Američanů za obstarání „žlutých koláčů“ obsahujících uran přijmout peníze a změnit své životní návyky.

bestand in nichts Geringerem als darin die gesamte Erde zu beschützen!

Sie waren bis vor nicht langer Zeit ein noch völlig unbekanntes, mütterrechtlich organisiertes Pueblo-Völkchen. Als ich im „Buch der Hopi“ (Franz Waters) erstmals über ihre Existenz las, war es den unbekanntem und unbegüterten Hopi nicht mehr möglich, die Erde weiterhin zu beschützen: im Hopiland verborgen lagen riesige Uranvorkommen.

Bis zu jener Entdeckung war das Hopiland für Amerika völlig uninteressant und als nutzloses Wüstenland gesehen worden, das man ohne Besitzanspruch den Indianern überlassen hatte. 1950 hat ein indianischer Schafhirte in Grants in New Mexiko einen so genannten „yellowcake“, einen besonderen Stein gefunden.

Leider war dieser Schafhirte kein Hopi, sondern der Angehörige einer anderen armen indianischen Volksgruppe, die eher dazu bereit war von weißen Amerikanern für die Herbeischaffung der uranhaltigen „yellowcakes“ Geld anzunehmen und ihre Lebensgewohnheiten zu verändern.

Na coloradské náhorní plošině vznikl boom (náhlý rozmach) těžby uranu, který měl trvat desetiletí.

Muži Indiánů Diné kutali celá léta bez ochrany před zářením alfa pod zemí uran, obsažený v „žlutých koláčích“.

O 20 let později začali mnozí Dinéové umírat na rakovinu plic a kůže.

Šamani byli bezradní.

Příčinu spatřovali v jakémsi monstrem jménem Yeetso, které se podle navajsko/dinéské mytologie mělo nacházet ve svaté sopečné hoře Tsoodzil (Mount Taylor).

V letech 1979 až 1990 se v zemi Navajů nacházel největší aktivní povrchový uranový důl na světě.

Vedle zrušených dolů je nyní 1.000 nekrytých skrývek, které nadále vyzařují permanentně radioaktivní zamoření do celého okolí.

Mohou být pojmem „hadí silou světa, která nemá být probuzena“ snad míněny štěpné jaderné reakce v atomových pumách?

První atomové pumy vyrobili Američané v Los Alamos pod zemí, nedaleko coloradské náhorní plošiny.

Am Colorado-Plateau entstand ein Boom zum Urangewinn, der Jahrzehnte anhalten sollte.

Die Männer der Diné-Indianer schürften jahrelang ohne Schutz vor Alphastrahlung unter der Erde nach dem Uran, das in den „yellowcakes“ enthalten ist. 20 Jahre später begann das Sterben zahlreicher Dinés an Lungen- und Hautkrebs. Die Mediziner waren ratlos. Die Ursache wurde in einem Monster namens Yeetso gesehen, das nach Navajo/Diné-Mythologien im heiligen Vulkanberg Tsoodzil (Mount Taylor) vermutet wurde.

Von 1979 bis 1990 befand sich im Navajoland die größte aktive Tagebau-Uranmine der Welt. 1.000 offene Abraumhalden stehen nun neben stillgelegten Minen und sorgen weiterhin für permanente radioaktive Verseuchung.

Könnten mit der „Schlangenkraft der Erde, die man nicht wecken soll“ etwa die atomaren Kettenreaktionen in Atombomben gemeint sein? Die ersten Atombomben wurden von Amerikanern in Los Alamos unter der Erde, nicht weiter von der Colorado-Hochebene entfernt, gebaut.

Způsobily smrt stotisíců Japonců. Nebo je „hadí silou země“ snad míněna elektroenergetická vodivost zemské kůry?

„Uran na nesprávných místech ohrožuje rovnováhu celé Země“ říkají Hopiové.

Různé indigenní národy mají rozsáhlé znalosti v geomantii (mystické věštění ze značek, které jsou nakresleny na zemi), o které my dnes víme velmi málo nebo už vůbec nic.

Nejstarší příslušníci kmene Hopi dále říkají, že Země byla již několikrát vychýlena ze své osy.

Toto nebezpečí hrozí i nyní a bude se ohlašovat častějším výskytem přírodních katastrof.

Hopiové znají rituály pro čištění atmosféry, aby tomuto mohlo být zabráněno. Aby to však mohli uskutečnit, potřebují své dědičné sídliště.

Podzemní vodní systémy, staré několik tisíc let, tam však nyní neslouží k čištění zemské atmosféry, nýbrž tyto vody byly použity pro dopravu uhlí a uranu a znečištěny.

Přírodní výměna iontů v těchto podzemních systémech, jakož i obvyklé indiánské rituály za účelem léčení Země, už nebudou moci nikdy být prováděny.

Sie brachten Hunderttausende Japanern den Tod. Oder ist mit der „Schlangenkraft der Erde“ etwa die elektroenergetische Leitfähigkeit der Erdkruste gemeint? „Uran an falschen Plätzen gefährdet das Gleichgewicht der gesamten Erde“, sagen die Hopi-Indianer. Verschiedene indigene Völker verfügen über umfangreiches Wissen an Geomantie, von dem wir heute nichts mehr oder noch zu wenig wissen.

Die Stammesältesten der Hopi sagen weiters, sie wissen, dass die Erde bereits mehrmals aus ihrer Achse gekippt sei. Diese Gefahr sei auch nun gegeben und würde sich durch eine Häufung von Naturkatastrophen ankündigen. Die Hopi kennen Rituale zur Reinigung der Atmosphäre, um Derartigem entgegenzuwirken. Doch um diese durchführen zu können benötigen sie ihren angestammten Wohnplatz.

Jahrtausende alte unterirdische Wassersysteme dienen dort jedoch nun nicht mehr der Reinigung der Erdatmosphäre, sondern diese Wasser wurden zum Transport von Kohle und Uran genützt und verschmutzt.

Der natürliche Ionenaustausch in diesen unterirdischen Systemen, sowie die gewohnten indianischen Rituale zur

Hopiům byly sebrány rozsáhlé části jejich domoviny tím, že byli přesídleni.

Od té doby, kdy se již nepovažují za schopné chránit Zemi svým navyklým způsobem, vyslovují jí varování. Byli také ve Štýrském Hradci.

Indiánské národy vědí mnoho o elektrické vodivosti vzduchu. Kdo nezná mýtus o indiánském tanci za déšť?

Proč je v posledních letech tolik ekologických katastrof? Tancují snad lidé příliš mnoho?

Je vědecky dokázáno, že radioaktivita mění ionizaci vzduchu. Prohlubování těchto výzkumů se ale nezdá být rentabilní.

Jeden přítel, který jako fyzik pracuje v kosmickém výzkumu v USA, potvrzuje, že existuje ovlivnění počasí zvýšenou ionizací vzduchu.

Hovoří o tom, že proto v dřívějších letech Francouzi opatřovali konce hromosvodů radioaktivním materiálem.

Günther Schwab, dlouholetý prezident „Světové unie pro ochranu života“ nedávno zemřel ve věku nedožitých 102 let, se jako autor

Heilung der Erde werden niemals mehr vollständig ausgeführt werden können.

Man hat den Hopi weite Teile ihres Heimatlandes durch Zwangs-Umsiedelung genommen. Seit sie sich nicht mehr in der Lage sehen, die Erde auf die ihnen gewohnte Weise zu beschützen, warnen sie die Welt. Sie waren auch in Graz.

Indianische Völker wissen viel über die elektrische Leitfähigkeit der Luft. Wer kennt den Mythos vom indianischen Regentanz nicht? Warum gibt es in den letzten Jahren vermehrt Umweltkatastrophen? Tanzen die Leute etwa zu viel? Es ist wissenschaftlich erwiesen, dass Radioaktivität die Ionisierung der Luft verändert. Doch es erscheint nicht gewinnbringend, diese Forschungen zu vertiefen.

Ein Freund, der als Physiker in der Weltraumforschung in den USA arbeitet, bestätigt, dass ein Einfluss auf das Wetter durch erhöhte Ionisierung der Luft gegeben ist. Er berichtet, dass deshalb in früheren Jahren Franzosen radioaktives Material an den Enden ihrer Blitzableiter festgemacht haben.

Günther Schwab, der kürzlich mit beinahe 102 Jahren verstorbene langjährige Präsident des „Weltbundes

románů zabýval ionizací vzduchu již v roce 1958 ve své knize „Der Tanz mit dem Teufel“ (Tanec s ďáblem).

Během obou minulých zimních období v letech 2007 a 2008 docházelo v Rakousku k vichřicím, které způsobovaly obrovské škody. Zdaleka viditelné, jako zlomená párátka, vytvářejí také polomy takzvaného stálezeleného štýrského lesa (immergrüner Steirischer Wald) na horských svazích úděsné obrazy.

Po celém světě se v budoucnosti předpovídají nepředvídatelné povětrnostní změny.

V mediích se v létě vyhláší ozonová varování. Horko trvalo v roce 2008 po dobu několika týdnů.

Pálily mě oči, jazyk se mi v důsledku zvláštního sucha lepil na patro a můj krevní oběh poněkud ochaboval. Nyní je mi 52 let. Už nejsem fit? Nebo toto způsobují zvýšené ozonové hodnoty?

Člověk potřebuje opět čisté zdroje energie, které nevylučují žádné skleníkové plyny a nezvyšují nijaké ozonové vrstvy. V USA se nyní atomová energie nazývá „zelená energie“ (Green Energy).

Kdo neví, jak nekonečně špinavé je neviditelné radioaktivní zamoření využíváním jaderné energie, ten

zum Schutz des Lebens“ beschäftigte sich als Romanautor mit der Ionisierung der Luft schon 1958 in seinem Buch „Der Tanz mit dem Teufel“.

In den beiden vergangenen Wintern 2007 und 2008 gab es in Österreich enorme Schäden hinterlassende Stürme. Weithin sichtbar, wie Zahnstocher geknickt, bilden auch die gestürzten Bäume des so genannten „immergrünen Steirischen Waldes“ in den Berghängen verwirrende Bilder.

Weltweit werden unvorhersehbare Wetterveränderungen für die Zukunft prognostiziert. In den Medien werden im Sommer Ozonwarnungen gegeben. Die Hitze dauerte 2008 einige Wochen an. In meinen Augen brannte es, mein Mund klebte in einer eigenartigen Trockenheit und mein Kreislauf war etwas schlapp. Ich bin nun 52 Jahre alt. Bin ich nicht mehr fit? Oder kommt Derartiges von den erhöhten Ozonwerten?

Man braucht wieder saubere Energieträger, die keine Treibhausgase ausstoßen und keine Ozonwerte erhöhen. In den USA wird die Atomenergie nun bereits als „Green Energy“ benannt. Wer nicht weiß, wie unendlich schmutzig unsichtbare radioaktive Verseuchung durch

v takovém létě věří rád údajné čistotě elektřiny z atomu.

A když je na světě beztak již 450 jaderných elektráren? Všechny 450 těchto elektráren ovlivňuje dlouhodobě globální přírodní oběhy radioaktivním zářením.

400 dalších jaderných elektráren je plánováno po celém světě. Jaký už může být důsledek toho, že jedna jediná atomová elektrárna na světě v malém Rakousku nebyla uvedena do provozu?

Celosvětově nejdůležitější anti-jaderné ocenění Nuclear-Free Future Award (podle novin taz, Berlin), vyznamenává od roku 1998 vizionáře a aktivisty, kteří se příkladně zasazují pro svět bez atomových zbraní a jaderné energie.

V letech 2004, 2005 a 2007 ji získaly rakouské aktivistky, bojující proti jaderným elektrárnám Hildegard Breiner, Mathilde Halla a Freda Meissner-Blau za své celoživotní dílo při angažmá proti jaderné energii (mj. proti Zwentendorfu).

Od dubna 2005 je na území Diné (Navajo) těžba uranu zákonem zakázána. Za schválení tohoto zákona a této demonstrace indiánské suverenity obdržel prezident kmene Diné Joe Shirley ml. cenu Nuclear-

Kernenergienutzung ist, der glaubt in solchen Sommern gerne an die angebliche Sauberkeit der Atomkraft!

Wenn es ohnehin schon an die 450 AKWs auf der Welt gibt? Alle 450 AKWs wirken in globale Naturkreisläufe mit radioaktiver Strahlung langfristig ein. 400 weitere AKWs sind weltweit geplant. Was kann es da schon zur Folge haben, dass ein einziges AKW auf der Welt im kleinen Österreich nicht in Betrieb genommen wurde?

Der Nuclear-Free Future Award, der „weltweit wichtigste Anti-Atom-Preis“ (laut taz, Berlin), ehrt seit 1998 Visionäre und Aktivisten, die sich beispielhaft für eine Welt ohne Atomwaffen und Atomenergie einsetzen. In den Jahren 2004, 2005 und 2007 erhielten die österreichischen Anti-AKW-Aktivistinnen Hildegard Breiner, Mathilde Halla und Freda Meissner-Blau für ihre Lebenswerk im Engagement gegen Atomkraft (u.a. gegen Zwentendorf) diesen besonderen Preis.

Seit April 2005 ist auf dem Gebiet der Diné (Navajo) der Abbau von Uran gesetzlich verboten. Für das Zustandekommen dieses Gesetzes und dieser Demonstration indianischer

Free Future Award 2005 (Budoucnost bez jádra).

Dinéové již neprodávají sebe ani svou půdu, a to nyní a nebudou tak činit ani v budoucnu.

Oni konečně poznali skutečné monstrum. Přejmenovali je z Yeetso na Leetso.

Leetso je to svinské žluté monstrum, které je obsaženo v „žlutých koláčích“. Leetso je uran, který usmrtil velký počet příslušníků kmene národa Diné a navždy zamořil jejich zemi. Phil Harrison z národa Diné je nositel ceny Nuclear-Free Future Award 2006.

V listopadu 2006 se sjeli do hlavního města národa Navajo, do Window Rock, původní obyvatelé ze všech kontinentů k prvnímu Indigenous-World-Uranium-Summit (setkání domorodých kmenů žijících na území, kde se vyskytuje uran).

Životní podmínky malých národů jsou indikátor: „Když musíme zemřít my, pak musí zaniknout i svět.“

Původní indiánské národy jsou zvyklé žít po generace tak, že svým konáním nesou zodpovědnost za sedm generací svých potomků.

Doba života sedmi generací trvá dlouho.

Suveränität erhielt der Diné-Stammespräsident Joe Shirley jr. den Nuclear-Free Future Award 2005. Die Diné verkaufen sich und ihre Erde nun und in Zukunft nicht mehr. Sie haben endlich das wirkliche Monster erkannt. Sie haben es von Yeetso auf Leetso umbenannt.

Leetso ist das dreckige gelbe Monster, das in den „yellowcakes“ steckt. Leetso ist das Uran, das zahlreiche Stammesangehörige der Diné-Nation getötet und deren Erde für immer vergiftet hat. Phil Harrison von der Diné-Nation ist Nuclear-Free Future Award-Preisträger 2006. Im November 2006 kamen in der Hauptstadt der Navajo-Nation, in Window Rock, Ureinwohner aus allen Kontinenten zum ersten Indigenous-World-Uranium-Summit zusammen.

Die Lebensumstände der kleinen Völker sind ein Indikator: „Wenn wir gehen müssen, dann muss auch die Welt gehen“, sagen die Hopi seit den 1970er-Jahren der Welt. Native indianische Völker sind gewohnt, seit Generationen so zu leben, dass sie für sieben Generationen ihrer Nachkommen durch ihr Handeln Verantwortung tragen. Die Lebenszeit von sieben Generationen ist eine lange Zeit.

Ale čas, který potřebujeme na to, abychom sprovodili ze světa škody, které způsobuje mírové využití atomové energie, bude trvat mnohem déle, více generací lidských životů.

Například poločas rozpadu plutonia 239 činí nezměnitelných 24.110 let.

Než se radioaktivita sníží na 1 procento záření, trvá to přibližně sedm poločasů rozpadu nebo skoro 170.000 let!

Proto, aby skleníkový efekt nebyl ještě více zesílen a aby se snížila závislost na fosilních palivech, se propaguje celosvětová renesance využití jaderné energie jako východisko.

Jenomže atomová dvojčata jaderná elektrárna a atomová bomba zanechávají nebezpečné dědictví, a nestačí se proti nim ochránit protiatomovými bunkry.

Proti dlouhodobému účinku atomového zamoření působí i skutečné protiatomové bunkry pouze jako hračky.

„Ty nic neslyšíš, nic nevidíš, nic necítíš!“ Přesto se to může stát naráz, že se nad tvou milovanou zahrádkou snese radioaktivní mrak, zamoří radioaktivitou tvou nejlepší ekozeleninu a tvé nejkrásnější květiny budou poprášeny smrtícím jedem.

Jedoch die Zeit, die man braucht, um Schäden der friedlichen Atomenergienutzung aus der Welt zu schaffen, dauert sehr viele Generationen an Menschenleben länger. Beispielsweise beträgt die Halbwertszeit beim Zerfall von Plutonium 239 unabänderlich 24.110 Jahre. Bis die Radioaktivität auf 1 Prozent der Strahlung vermindert ist, dauert es ungefähr sieben Halbwertszeiten oder beinahe 170.000 Jahre!

Um den Treibhauseffekt nicht noch weiter zu verstärken und um von fossilen Energien unabhängiger zu werden, wird eine weltweite Renaissance der Kernenergienutzung als Ausweg propagiert. Jedoch die atomaren Zwillinge AKW und Atombombe hinterlassen ein zu gefährvolles Erbe, als dass man sich mit Schutzmaßnahmen wie Atombunkern gegen sie schützen könnte. Gegen die langfristige Wirksamkeit atomarer Verseuchung wirken auch wirkliche Atombunker nur wie Spielzeuge.

„Du hörst nichts, du siehst nichts, du riechst nichts!“ Dennoch kann es rasch geschehen sein, dass sich über deinem geliebten Garten eine radioaktive Wolke niedergelassen hat, dein bestes Biogemüse radioaktiv verseucht und

To mohlo nastat, když jsi svůj nos strčil do vonící kytice, aniž by ses v informačním věku dověděl o katastrofě včas.

Při nehodě v jaderné elektrárně v Krško, vzdálené 150 km od Štýrského Hradce, můžeme mít brzo nos, zahradu a celé město plné radioaktivity.

Co by se potom stalo, to stále ještě nelze s jistotou předpovědět.

Až příliš mnoho lidí dnes v této zemi onemocní z nevysvětlitelné příčiny na rakovinu častěji.

Umírání pokračuje. Nemusíme stisknout spouštěcí tlačítko atomové pumpy.

Budoucí pozůstalost 850 zářících jaderných zřícenin na zemi stačí, aby dlouhodobě otrávil život navždy.

Co víme o budoucnosti? Velmi málo.

Nejsme žádný ostrov blažených. Ale za to můžeme zaručit:

Rakousko se nepodílí na šíření radioaktivních jedů.

Rozvoj obnovitelných zdrojů energie je u nás velmi pokročilý.

deine schönsten Blumen vom tödlichen Gift bestäubt wurden. Das kann geschehen sein, als du deine Nase in den Blütenduft getaucht hast, ohne im Informationszeitalter rechtzeitig von der Katastrophe erfahren zu haben.

Bei einem Unfall im AKW Krško, 150 Kilometer entfernt von Graz, kann man bald einmal die Nase, den Garten und die gesamte Stadt voll von Radioaktivität haben. Was danach geschehen würde, das kann man noch immer nicht sicher vorhersagen.

Zu viele Menschen erkrankten heute auch hierzulande unerklärlicherweise vermehrt an Krebs. Das Sterben geht weiter. Wir brauchen nicht an den Abschussknöpfen von Atombomben zu drücken. Eine zukünftige Hinterlassenschaft von 850 strahlenden Atomruinen auf der Erde genügt, um langfristig Leben für immer zu vergiften. Was wissen wir über die Zukunft? Sehr wenig.

Wir sind keine Insel der Seligen. Doch dafür können wir garantieren: Österreich beteiligt sich nicht an der Ausbreitung radioaktiver Gifte. Die Entwicklung erneuerbarer Energieträger ist bei uns weit fortgeschritten. In Österreichs Lüften bewegen sich nicht nur Glühwürmchen,

V Rakouském ovzduší nelítají pouze světlušky, nýbrž se tam také otáčejí rotory větrných elektráren.

Tyto vyrábějí dnes ročně právě tolik elektrického proudu, jaké by dodávala jaderná elektrárna Zwentendorf.

Vítr, voda, slunce, biomasa, jaká by byla jaderná elektrárna Zwentendorf ve srovnání s tím ubohá alternativa?

O autorce: Sigrid Schönfelder

Narozena v roce 1956. Zvědavá osobnost, která si do nedávné doby myslela, že se už v Rakousku nemusíme díky lidovému hlasování v roce 1978 dále zabývat tématem jaderné energie. Fotografka a sociální pedagožka, absolventka mistrovské třídy fotografie ve Vídni. Zakázkové práce pro vzdělávací zařízení a umělecké práce, předsedkyně skupiny autorů Fotografie TVN ve Štýrském Hradci (Graz). Projektové práce jako sociální pedagožka v oblasti dětské péče, v ženském domově a v oblasti poradenství pro ženy. Společný projekt se zesnulým manželem Clownem Helim: „Clownzirkus Fantastico“. Workshops: Vlastní zkušenost prostřednictvím fotografie pro ženy a dívky. Fotografické generační práce s novými médii, mj. „Aurelias Garten“ (Aureliova

sondern auch Windräder. Diese erzeugen heute jährlich ebensoviel elektrische Energie wie das Kernkraftwerk Zwentendorf geliefert hätte.

Wind, Wasser, Sonne, Biomasse, was wäre ein AKW Zwentendorf im Vergleich dazu für eine armselige Alternative?

Zur Autorin: Sigrid Schönfelder

Geboren 1956. Eine neugierige Person, die bis vor ein paar Jahren meinte, dass wir uns in Österreich wegen der Volksabstimmung 1978 nicht mehr sehr um das Thema Kernenergie zu sorgen brauchen. Fotografin und Sozialpädagogin, Absolventin der Meisterklasse für Fotografie in Wien. Auftragsarbeiten für Bildungseinrichtungen und künstlerische Arbeiten, Obfrau der Autoren-FotografInnen-Gruppe TVN Graz. Projektarbeiten als Sozialpädagogin in Kinderbetreuung, Frauenhaus und Frauenberatung. Gemeinsames Projekt mit dem verstorbenen Ehemann Clown Heli: „Clownzirkus Fantastico“. Workshops: Selbsterfahrung durch Fotografie für Frauen und Mädchen. Fotografische Generationenarbeit mit neuen Medien,

zahrada). Jako „Aurelioova dcera“ se naučila dbát na vlastní ekologickou stopu. Žije a pracuje ve Štýrském Hradci (Graz).

u.a. „Aurelias Garten“. Hat als Aurelias Tochter gelernt, auf den eigenen ökologischen Fußabdruck zu achten. Lebt und arbeitet in Graz.

**Překlad do češtiny: Helga
Grimmová, Hana Jílková**

**Úprava:
Helga Grimmová, Bernhard Riepl**